

האבן

מאיר לב

האבן

מאיר לב

פרולוג | מבוכה ביער

המשימה הייתה קשה מידי עבורו, מחשבות מכבידות התרוצצו במוחו העייף, מכות בו בעוצמה, מכריעות אותו שוב ושוב.

"אולי... אולי טעה המנהיג בכך ששלח אותי למקום הזה?! יכול להיות שהוא לא העריך נכון כמה כח יהיה לי?! ואולי הוא בכלל לא יודע היכן אני נמצא, והוא עזב, השאיר אותי לבדי במערכה הזו..."

שבואל שכב על מצע העלים הרכים, שעיתרו לפני זמן קצר את עץ האלון העתיק שהשתרע מעליו, והניח את ידיו תחת ראשו המיוזע. עיניו תרו אחר נקודה עלומה, בינות לענפים הרחבים. מבטו נפל על קן ששכן בתוך שקע עמוק בגזע העץ, גוזל זעיר עטוף בפלומה זהובה צייץ ללא הרף, וציפור שיר קטנה עפה אליו, מסוככת עליו ברוך, ציוצי הקטנטן פסקו ואיתם מחשבותיו.

חלל היער נקרע בקול שריקה חדה, מטר חיצים ארוכים בעלי ראשים מושחזים חתכו את האויר באכזריות, מעטרים את העצים הזקנים בחורים מכווערים.

שבואל קפץ באחת, תוך שניות כבר היה במרומי העץ, מכסה את גופו בענפים הסבוכים שהקיפו אותו. האשליה התנפצה, ה'עוצרים', אויביו המרים, עדיין מחפשים אותו, וממעוף החיצים למד שהם קרובים מתמיד...

פרק 1 | קרב נואש

חושך כבד עטף את היקום, עננים כבדים שייטו בשמים מסתירים לכוכבים הקטנים את שדה הראיה, הירח העגול לא נכנע ובמאמץ עילאי ניסה להחליץ ממעטה העננים האפורים שמתחתיו. מבין קרעי העננים, הבליח אור חיוור, מסיר עוד אחת משכבות החושך העבה.

הקור היה כה עז, עד ששום יצור חי לא יכול היה להסתובב בחוץ בשעה מאוחרת זו. העולם הפסיק את הילוכו, בני האדם מחופרים היטב בשמיכות עבות, והאח הבוערת מונעת מהקור הנורא לחדור אל הבתים.

בקתת העץ הקטנה לא הסגירה מאום מהמתחולל בתוכה, אך חד עין היה מבחין שאף אחד מדיירי הבקתה לא נם על יצועו. דו שיח ער בקע מן הבקתה, ומנורת הנפט התלויה על הקיר הפיצה אור חיוור במקצת.

"אם נפסיק להיות בטוחים בעצמנו כל כך, יש סיכוי שדברים ישתנו", פסק מאן דהו בעל פנים חרושות קמטים. הוא לא חיכה שהנוכחים יעכלו את שאמר והמשיך, "כבר מזמן שאין קרבות מסודרים, אנשינו נאבקים על חייהם, בכל רגע נתון. והם - העוצרים הארוורים, מזנבים בנו ללא הרף. די לשאננות הזו, המלחמה שינתה את פניה ואנחנו מוכרחים להבין זאת. אם לא, לא ישאר מאנשינו כל זכר, ואז..."

הדובר נשנק לרגע, הוא שפך כעת את תמצית כאביו - כאב אנשיו שכל כך יקרים לליבו, אסור היה לו להטיח את הדברים בעזות שכזו במנהיגו הנערץ, אבל המילים פרצו ממנו בסערה. אנחה עמוקה נפלטת מתוכו, מרוקנת ממנו את הכח לחלוטין.

הנוכחים, מפקדיהם הבכירים של צבא 'חילי הלהב', זעו באי נוחות על הכסאות, פניהם שידרו תדהמה, אולם פני המנהיג נשארו שלווים כשהיו. הוא ישב על כסאו ההדור בראש השולחן, ומלל באצבעותיו את שערות זקנו הארוך שהלבינו זה מכבר ונדמו לשלג צח, עיניו המאירות שיוו בגווניהם מראה ים סוער, וגלימתו הלבנה התמזגה עם פניו האציליות, והשתלבה להפליא עם אֶלְפֶקֶת הזהב שהייתה הדוקה למתניו.

הוא עבר במבטו על ששת האנשים שסבבו את השולחן, ועיניו נעצרו בנקודה עלומה בחלל החדר, "שמעתי כעת דברי ביקורת קשים על דרך התנהלותי בקרבות האחרונים. אמרו לי, האם עלתה למי מכם מחשבה שמהלכיי האחרונים שגויים היו וטעונים שינוי?! אבקש שלא לחסוך בדברי ביקורת מפאת כבודי, גורל העולם כולו נתון בידכם. דברו כי שומע אנוכי".

המנהיג עצר את שטף דיבורו, קולו היה רך, אך החלטיות שלוה הייתה נסוכה בקולו.

"אדו... אדונינו המנהיג..." פתח בקושי האחרון שבין היושבים. תלתלים שחורות נשפכו על כתפיו, וסרט לבן אסף אותם לאחור, פניו היו תמימות וחינניות מיוחדת נמסכה בהם. ניכר היה שאילו רק היה יכול היה מחזיר את המילים חזרה.

הדובר שענה לשם אביר, נכנס לסגל המפקדים זמן לא רב קודם הפגישה הזו. הוא היה חריף ומהיר הבנה, אך ליבו היה רך כמשי, עד שהחיילים שתחת פיקודו חשו שהוא כמו אביהם החורג. הוא אהב אותם בכל ליבו, אך הם ידעו שאל להם להכשל. אביר לא אהב את הנחשלים.

"דבר", הורה המנהיג לאביר, אינו מניח לו לסגת.

אביר הסמיק במבוכה, אך אזר אומץ, "העוצרים התפזרו בכל היערות הסובבים את אדמותינו, הם אינם מתנהלים כצבא מסודר, וכל פלוגה שלהם מסתובבת לחוד, כך הם מחפשים אחר חיילי הלהב, ומונעים מהם את המעבר אל הנהר. המצודה נשאר בידיהם הערלות, ולאנשינו אין שום סיכוי להגיע אליה".

"אלו דברים הידועים לכולנו", אמר המנהיג, "בקשתי לשמוע את חוות דעתך, מהי הנקודה שבה מצוי השינוי המתבקש לדעתכם במהלכי הקרבות, כדי שהמצודה תשוב לידינו?"

אביר לא התבלבל, "כוונתי הייתה שאלפי חיילי להב מצויים בסבך היערות בלא שהם יודעים לאן יפנו, המקום זר להם, והם אינם יודעים את החשיבות שבכיבוש המצודה, ואילו העוצרים יודעים היטב על מה הם שומרים, הם נלחמים בכל אסטרטגיות הלחימה העומדות לרשותם, כדי למנוע את אנשינו מלעבור את נהר פלאגון, חוששני שטעינו בכך שמיעטנו בהסברים על מהות המצודה, וחשיבותה לגורלנו. אנשינו בודדים כל כך, ללא שידעו מהי החשיבות של כל אחד מהם למען המערכה הזו".

הנוכחים הנהנו בהסכמה, אביר היטיב להגדיר את המצב בו הם נמצאים ואת הטעון שינוי, בדרך הטובה ביותר. הם נשאו את עיניהם אל מנהיגם הנערץ, מחכים בכליון עיניים לעצה ממנו - מקוים בכל לב שהוא יוציא אותם מהתסבוכת בה הם נתונים.

שתיקה כבידה נפלה בחדר, המנהיג הסיט את כסא העץ המגולף באומנות מיוחדת לאחור, והתרומם בכבדות, ידו אחזה במטה המלכותי, שהיה עשוי עץ אלון עתיק, ובראשו התנוסס אריה עשוי זהב טהור ששיווה לו מראה מיוחד.

"דעו! כולכם, כל אנשי בכל מקום שהם, חלק ממני. כאבם - כאבי. צערם - צערי. יודע אני היטב כי המערכה האחרונה אכזרית וקשה משידעתם, כואב אני עד מוות כל אחד מאנשי שנפל בקרב. לא לחינם ביקשתי לשמוע את חוות דעתכם, ידעתי שאינכם מבינים את הדרך בה אני נוקט במלחמה זו. אולם דעו, כי ככל שתאמינו בדרכי, ותסמכו על כוחי, כך יתווסף לאנשינו און ועוצמה בדרך לכיבוש המצודה, לא ירחק היום בו תדעו את הלך רוחי, אך עד אז סמכו עלי, גם אם אינכם מבינים את דרכי. המצודה תשוב לידינו, ויותר מכך ישוב לידינו הדבר שהיא צופנת בחובה".

הדם שניגר מגופות העוצרים על אדמת היער היה רב, שבואל זינק מעץ לעץ, כשהקשת אחוזה בידו, יורקת חיצים בכל מי שההין להתקרב אליו, הוא לא יפול לידיהם בעודו בחיים, ויהי מה.

החיצים המורעלים שכוונו לעברו חלפו סנטימטרים בודדים מראשו, הוא יכל לשער כמה הם, חמישים חיילים, נחושים, חזקים, ובעיקר ממוקדי מטרה. והוא - שביקש לעצמו מעט מנוחה - המטרה שלהם.

הוא קפץ מהעץ אל אדמת היער, לאחר שהעיף מבט אל אשפת החיצים, וגילה שאלו תמו, לא לפני שפגעו בעוצרים שמולו, בדייקנות מופלאה.

הם כיתרו אותו מכל הכיוונים, סוגרים עליו בטבעת חנק. שבואל שלף את חרבו מנדנה, בידיעה ברורה כי היא לא תשוב למקומה, עד שתינעץ בליבם של כל העומדים למולו, או לחילופין, תקנח בדמו שלו, ואז לא תשוב לנדנה לעולם.

ברגעי האימה חלפו מול עיניו תמונות מהעבר, זכרונות ישנים הציפו אותו. הוא ראה את עצמו נער צעיר, מבולבל, בעולם גדול שלא האיר לו פנים. אחיו התנכרו אליו, אף אחד לא האמין בו. הוא התגלגל ברחובות ובשווקים ללא מטרה.

עד לאותה הפגישה ששינתה את חייו.

יניק ראה אותו ברגעיו הקשים ביותר, ואסף אותו אליו. כשהוא מרעיף עליו אהבה אמיתית. רק יניק האמין בו, באמת, ללא כחל ושרק, הוא הרגיש את האהבה הזו. שנים חלפו, הוא בגר והיה לאחד מלוחמי הלהב הנועזים ביותר.

שבואל התנער משטף הזכרונות, נדמה היה לו שהעוצרים אינם מעוניינים לחסלו, אחרת היו החיצים מנקבים את גופו ככברה, אשפות החיצים נחו לצד גופם, והחרבות שבידם נצצו באור השמש שחדרה את מעטה העצים.

אחד מן הלוחמים בעל פנים מוארכות, אזור בחגורת עור גסה התקרב אליו, שערוותיו הארוכות התבדרו ברוח, עד שנדמה היה לאריה העט על טרפו, יותר

מאשר לבן אנוש, שיניו שהיו מקורזלות וגדולות מהרגיל שיוו לו מראה מזרחי אימה, ניכר היה שהוא מנהיגם של הבריונים שהקיפו אותו.

"עליך להתלוות אלינו!", ירה בזעם, "על אף שידך המטונפות מגואלות בדם אנשיי, לא נעשה לך כל רע. אך באם תשיב מלחמה, חרבי תשסע את גופך לגזרים, ותרטש את מוחך החלול".

קולו של 'שיער האריה' נשמע כבוקע מבטן חבית עצומת ממדים, והוא התקרב עד למרחק צעדים ספורים ממנו.

"איני מתלווה אליך!", אמר לו שבואל בהחלטיות, "חובתי הקדושה לחסל ארורים כמותך ולהגיע אל המצודה, לא אפקיד את חיי בידך!", הוא היטיב את אחיזתו בחרבו, כשואב ממנה כוחות נגד העומד מולו.

'שיער האריה' פרץ בצחוק פראי שנשמע כסופת רעמים מתגלגלת, תוך כדי שהסתובב אל חייליו, "מצודה... את המצודה הוא מבקש... הוא אינו יודע מה היא המצודה בכלל, ומה היא טומנת בקרבה... אנו יודעים מה יש בה, ולעולם לא תיפול בידי חיילי לָהֶב אוויליים אלו ומנהיגם ההזוי".

הוא הסב את פניו מחייליו והתריס כלפי שבואל, "שלחו אותך בלא שתדע מה רוצים ממך, סיפרו לך סיפורי בדיות וכזבים על מצודה בלא שתדע מהי ומה סודה, אין זאת כי אינך מעניין את שולחך, ומנהיגך המטורף מתעתע בכולכם, חדל לך מאשליות שווא, התלווה אלינו".

עיני שיער האריה בערו באש טירוף, וכשהתבונן הלה באישוניו, גילה שאין צבעם שווה, האחת אדומה הייתה כדם בעוד השנייה שחורה כפחם. דבריו של האיש פגעו בו כחץ משונן ומורעל, והעבירו בו מחשבה שדקרה את ליבו כפגיון מושחז, "אולי באמת אני לא מעניין איש בעולם הזה?!", אך הוא גירשה מיד כשם שמגרשים זבוב טרדן.

זעקה אדירה הדהדה בחלל היער מעמקי ליבו של שבואל, "לעולם, לעולם לא אלך עמך, סכל. המנהיג הגדול יודע את אשר הוא עושה, כל עוד נשמה באפי אלחם בך ובשכמותך, בבוא היום אדע את סוד המצודה, אך כעת אותה אני מבקש, ועליה אמסור את נפשי".

האיש איבד לרגע את עשתונותו, שבואל ניצל זאת, תוך שניות ספורות נעץ את להב חרבו במיומנות ובמהירות בין צלעותיו של שיער האריה, ובאבחת חרב הכריע אותו אל הארץ, כשהוא מתבוסס בדמו.

מכה עזה נחתה בערפו, שבואל הסתובב אל המִכָּה, אך אז, אגרוף אדיר שהוטח במרכז פרצופו המם אותו, שבואל נפל ארצה והרגיש שעורפו רותח, ידו נשלחה

לעורפו ונצבעה בדם שקלח מהפצע, הכרתו התערפלה, תהום שחורה נפערה מתחתיו, בקרקעיתה ראה את 'שיער האריה' פוער את פיו בחיוך זדוני, דמותו היטשטשה, ולאחריה בתוך ערפל עמוק התגלתה לעיני רוחו דמותו הטמירה של המנהיג. הוא חייך את חיוכו האצילי, וכשמטהו בידו היכה בקרקעית התהום, אפר שחור עלה ממנה, והוא שקע עמוק עמוק אל תוכה.

פרק 2 | זכרונות

שעת בין ערביים, השמיים כחולים ונקיים והשמש הכתומה צבעה את העולם בצבעי ארגמן זוהר, האדמה הייתה בוצית מעט, אות לגשמים הברוכים שהשקו אותה לרוויה. הדשא הרך נדמה היה לשיער ירוק שצמח לתפארת על ראשה. פרחים צהובי כותרת החלו לכופף את ראשיהם מתכוננים לשנת ליל, העצים העתיקים הניעו את ענפיהם ברוח המלטפת והתמזגו בעלווה הירוקה והשלווה.

עדר צבאים צעירים צעדו ברוגע, לוחכים בהנאה מהעשב שלמרגלותיהם. אמון פסע לידם בצעדים רכים, בכדי שלא יבהלו מפניו. מראה הטבע המכין עצמו ללילה הארוך לא הרגיע את רוחו הסוערת, וזכרונות ליל אמש לא הרפו ממנו.

כמה כואבת הייתה ההשתלחות החפוזה של אביר ביום האתמול, כיצד ההין להטיח כך במנהיג? היאך לא סמך על כוחו ועוצמתו? נכון, יש דברים כואבים ולא קל לראות כיצד החיילים הולכים ונשחקים בקרבות המתישים, אבל לא היה לו לעשות זאת.

המנהיג מיטיב להבין את הלך רוחם, והוא יודע היטב שהם אינם מסוגלים לשאת יותר את הצער הנורא הזה יותר בליבם. אך בכל זאת עליהם לשמור על קור רוח, אסור להניח לכאב לנגוס בנפשם. אדרבה, ככל שיטיבו את אחיזתם במנהיג, ויאמינו בו בפשטות ובאהבה, לא יהיה לכאב מקום בליבם, הוא ינוס הלאה מהם...

אמנם אביר נשבר, אך לא עוד, מעתה לא יהרהרו עוד במהלכיו הנסתרים של המנהיג, רק יאמינו בו בפשטות, באהבה.

זכרונותיו של אמון זרקו אותו עשרות שנים לאחור, אל הימים בהם לא היה עדיין 'המצביא הגדול', הוא היה בחור צעיר, כשפגש בו. לא רבים הכירו אותו, ושמעו היה לוטה בערפל, זה קרה בספרייה העתיקה באחד הכפרים, נפשו משתוקקת הייתה להכיר את עצמה ובינות למגילות הקלף המתפוררות מצא את המענה לבערת נשמתו.

'יניק', שכבר אז כונה 'המנהיג הגדול', עמד סמוך לקיר הספרייה, מצחו היה חרוש קמטים, והוא נשען על מקלו ההדור, כשעיניו עצומות בהרהור עמוק.

באותם רגעים אמון עיין באחת המגילות, ולא שם לב לכך שיניק החל לעשות את דרכו אליו. יד רכה נחה על כתפו, יניק עמד מאחוריו, "אמון, נפשך מבקשת את אשר היא חסרה, אבל לעולם לא תגיע אל סיפוקה..."

אמון הסתובב והביט בעיניו החודרות של יניק, אך מיד השפיל את מבטו, עיניו חדרו אל עומק נשמתו והוא לא הצליח להכיל זאת. עיניו של יניק ראו כל צפון וכל נסתר בנשמתו, הם ידעו את אשר מחפשת נפשו ומה חסרה היא.

יניק ליטף את פניו ברכות אבהית, "המצודה... אל סוד המצודה שואפת נפשך, ומגילות אלו, אף שעולמות שלמים וסודות ערטילאיים גנוזים בהם - מסוד המצודה נעדרים הם. סודה חקוק במגילות ליבי, יום יבוא והיא תתגלה, ודרכך תהיה התגלותה".

היה זה המפגש הראשון בין יניק לבין אמון, מפגש אשר קשר את נפשו בנפש המנהיג. מאז חלפו שנים, הוא הפך לאיש סודו הנאמן ביותר של יניק, ששמו זה נישא כעת בסילודין. הוא כונה ביראת כבוד 'המנהיג', ועם השנים נעשה אמון למפקד העליון של חיילי הלהב, והיה קרוי בפיהם 'המצביא הגדול'.

רוחם של חיילי הלהב בערה יומם וליל אל המאציל העליון. בכל מאודם ביקשו לעשות את רצונו, ויניק הדריך אותם כיצד לעשות זאת. חיילי הלהב דבקו במטרתם, עד שכל דבר שבעולם לא יזיז אותם ממנה. יניק שנתן להם את שמם 'חיילי להב', אמר באחת ההתכנסויות שברבות הימים יגלו כולם את הסיבה הפנימית לשמם - 'חיילי להב'.

ימים ולילות עשו יחדיו, כשהמנהיג משרטט בפניו את תורת מלחמתו, "כמעט רוב בני האדם שמעו על המצודה", סח בפניו, "חלקם מעולם לא יחסו לה חשיבות מיוחדת, ואף אלו שיחסו לה את החשיבות הראויה, מזמן התייאשו מלחפש אותה, ופנו למקומות אחרים, שם קיוו שיוכלו לנצח את העוצרים...".

כך החל המנהיג לגלות את סוד המצודה, בתחילה היו דבריו אפופי מסתורין, "אי שם, במרחבי הרוח, מעבר למים שאין להם סוף, משכנה. עתיקה משנים קדמוניות, יופיה והדרה מפכה חיים בבריות. ובתוכה נצבת האבן, דוממת, מאזינה לשירת הרוח, ואוצרת אל תוכה את צליליה, סופגת היא את שירת הבריאה, מעיינות ונחלים נובעים מתוכה. מימיהם מתמזגים בשירת ההויה. מעניקים חיים מלאי אהבה ותקווה, וממלאים את העולם ברצון טהור, נטול כל סיגים".

"כאשר כוחות הזדון התרבו בעולם, מצאו הם בנחלים הללו מקור לשאוב כח הרסני, והשתמשו בכוחם של המים הטהורים, בכדי להחריב את יפי הבריאה, ולהחליש ולהרפות את רצונם הטהור של בני האדם. המאציל העליון לא הניח להם להשתמש במעיינות הטהורים וטמן אותם בעמקי האדמה, ומאז אין כל יכולת לגלותם".

"העוצרים לא ויתרו ועשו את דרכם אל מקור נביעת המים, המצודה. שם הם נתקלו באנשינו ששמרו על המצודה, אך אלו לא היו מוכנים לבואם, והארורים טבחו בהם ללא רחם. אנשינו נלחמו בחירוף נפש, אולם העוצרים ידעו היטב שכל גורלם העתידי טמון בקרב על המצודה. לאחר קרבות מתישים, נפלה המצודה בידיהם הטמאות. אמנם כוחם הועם במקצת, אך עדיין שואבים הם את כוחם ועוצמתם משאריות המעיינות שנבעו בעבר מעמקי המצודה".

גם כעת בעודו פוסע עשרות שנים לאחר מכן, זכר אמון את דמעותיו של המנהיג, "האבן... האבן נמצאת שם...".

פרק 3 | המצודה

מאות חיילים עטויי שריון קשקשים עבה עמדו בשרשרת הדוקה, יודעים היטב שלא כל חייל זוכה לעמוד סביב החומה שמקיפה את המצודה, רק החיילים הנבחרים והמוכשרים ביותר נבחרו לכך בקפידה על ידי 'שמאבר', משריו הבכירים של שנאב, והממונה מטעמו על בטחון המצודה.

יופיה האגדי של המצודה היה לשם דבר, גם היוצאים והנכנסים בה יום יום לא יכלו שלא להתפעל מיופיה. גובהה עמד על כמה עשרות מטרים, ורוחבה היה מאות מטרים. המצודה חולקה לעשר קומות, כשעל כל קומה פיקד שליט שמונה על ידי 'שנאב' מלך העוצרים.

כאשר ברא המאציל העליון את העולמות כולן, נוצרו גם כוחות הרוע, העוצרים. הללו אמנם האמינו בקיומו של המאציל, אך שללו את מציאות הקשר בינו לבין קרוצי החומר, ומאז ועד למלוכת שנאב, היו מנהיגי העוצרים מנסים ככל יכולתם לנתק את הקשר שבין המאציל לבני האדם.

אלפי חיילים מצבא העוצרים היו במצודה, כל אחד מהם בקומה מיוחדת, אליה השתייך. העליה לקומה העליונה, קומתו של המלך שנאב, הותרה רק לשליטי הקומות, ורק לאחר שקיבלו רשות משמאבר.

אגדות אפופות מסתורין עברו מפה לאוזן על המתרחש בקומת המרתף, שמועות סיפרו על קיומם של יצורים שאינם בני אנוש, ננסיים, חלקם בעלי שני ראשים, ולאחדים מהם זנבות ארוכים, השוהים שם במשך אלפי שנים וחופרים מתחת המצודה, במטרה למשוך מים מן התהומות העמוקים.

אף אחד מהעוצרים לא ביקר בקומה זו, אפילו המלך שנאב עצמו מעולם לא דרך שם, הקומה הייתה סגורה בדלת ברזל כבידה, ובתוכה שכן חדר האבן. המפתח היחיד לחדר זה נמצא בקומה העליונה, בחדרו המלכותי של המלך שנאב.

המצודה שקקה חיים, היושבים בה היו מנותקים כליל מהמתרחש בעולם שמחוץ למצודה, כל שמועה מהקרבות המתחוללים ביערות שמעבר לנהר פלאגון לא באו אל אוזניהם, ידיעות מעורפלות הסתובבו בקומות התחתונות באשר לטיהור היערות בפיקוד קצינים רמי דרג, אך מה להם - שוכני המצודה - לזוטות אלו?! השיגרה האפורה ששררה במצודה לא גילתה מאום מהמתרחש בתוככי הקומה העליונה.

הקומה העליונה, הייתה ארמון בפני עצמו. נברשות זהב, עשויות בידי אומן עיטרו את תקרתה, ועמודי שיש לבן שהבהיקו באור הנברשות נצבו מחוטבים באולם רחב הידיים. תמונות נדירות ויקרות עיטרו את הקירות המפוארים.

החדר הפנימי, היה מפואר ביותר, שם שכן חדר המלכות של שנאב. את החלונות הנוצצים כיסה וילון בצבע ארגמן מבד יקר ומיוחד, ורקמה עדינה שזורה בו, בעיני המתבונן היטב נגלתה יצירת אומנות מופלאה, עץ גדול בעל ענפים רחבים היה ארוג בו, ובתוך גזעו הרחב הייתה אבן, מלבנית ומסותת כשמאמצעה נמשך חוט זהב שהתמזג עם ענפי האילן, ביד אמן.

וילונות אלו לא הוסרו רבות בשנים, ונתלו שם עוד מקדם בא שנאב אל המצודה, אור נברשות הבדולח בחדר המלכות היה מעומעם מעט, והבליט במידה ניכרת את השזירה העדינה שבוילונות, עד שהאבן נראתה כאילו היא חיה ונושמת.

הבאים אל החדר לא יכלו שלא להתפעל מן היצירה המרהיבה הזו. אך רק שנאב ידע שאין זו עוד שזירה אומנותית, אלא סוד טמיר גנוז היה בשזירה הזו, סוד האבן... אך דבר אחד נשגב היה מבינתו, מהו החוט הזהוב שנמשך מאמצעה, ליבו אמר לו שאין זה סתם חוט, אלא סוד שרק קודמיו בעלי המצודה האמיתיים ידעו, וזה הפריע לו...

שיחה חשאית נערכה בחדר המלכות של שנאב, אמרפל המשנה למלך, ישב בקשיחות האופיינית לו, כשפניו החתומות מופנות אל המלך שנאב.

אמרפל היה דרוך, מתוקף תפקידו כמשנה למלך פיקד על כל ענייני הממלכה ועודכן בכל מהלך הקרבות המתנהלים ביערות לפרטי פרטים. גם כעת בישיבת הערכת המצב היה ענייני, וניגש אל הענין בחדות.

"עד עתה ידינו על העליונה, חיילנו ערוכים כיאות לקרבות, ונלחמים בעזות ובנחישות נגד חיילי הלהב, הפלנו בהם חללים רבים, וכעת אנו נערכים לביצוע כיתור הדוק להשמדת חיילי הלהב וטיהור היערות, כך שלא יותר מאנשיו של יניק עד אחד..."

שנאב האזין בכובד ראש לדברי אמרפל ושאל, "האם יניק יוצא עם אנשיו לקרבות?"

"לפי הידוע לי, יניק לא יצא עדיין לקרבות ביערות, אולם כמה מחיילנו ראו את המצביא שלהם מסתובב בין אנשיו, ומשלהב אותם לכבוש את המצודה..."

שנאב לא דאג כל כך, אמנם המצביא ידוע כשועל קרבות ותיק, אך תדעל, מי שמפקד על מרבית הקרבות המתחוללים ביערות, עשוי ללא חת, הוא יודע את אשר לפניו, והפלוגה שלו הייתה האימתנית והחזקה מבין הפלוגות. תדעל היה

פראי ומסוכן ביותר, הוא לא לבש על גופו מדי מפקד, בגדיו הונחו על גופו ברישול, וחגורת עור גסה הצמידה אותם על בשרו, והפכה את מראהו למזרה אימה.

אמרפל לגם מים קרים מכוס הקריסטל שעל השולחן והמשיך, "כעת אנשיו של יניק, על אף האבידות שאנו מנחיתים עליהם הם נוהרים אל היערות, עוד ועוד מחייליו נשלחים לשם, כפי הנראה הם מתכוננים לקרב".

המלך אחז את מסעד הכסא בידו, וקמץ ופתח אותה חליפות, מחשבותיו נדדו אל היערות, "זה חודש ימים שכל מידע לא הגיע מתדעל, אתמול הוא היה אמור להפגש עימי, אך כל אות חיים לא בא ממנו. חוששני שהקרבות נעשים קשים יותר ויותר, והוא שרוי בסכנה עמוקה אי שם בסבך היער".

אמרפל ביטל את חששו במחי יד, "אל ימעט הוד מלכותו בכוחו של תדעל, בטוחני, שהוא עוסק בטיהור היערות ולא שת ליבו למועד הפגישה, ודאי ישוב עוד מעט, ולבטח בשורות טובות בפיו".

"אמרפל", אמר שנאב בלחש, "ליבי אומר לי שקרב היום, בו יהיה עלינו לרדת אל קומת המרתף ולפתוח את חדר האבן, אין בידינו ברירה אחרת".

"כיצד נוכל לגעת באבן?", שאלו אמרפל בחשש, "הלא צריך אחד משלהם שיפתח את החדר, כיצד נוכל להתקרב אל האבן לבדנו?"

שנאב התרומם בכבדות מהכסא המלכותי, תופס בידו האחת את שערות זקנו הארוך, עיניו השחורות התכווצו, אות לשטף המחשבתי בו הוא שרוי. אמרפל שתק, יודע כי אין להפריע למלך ברגעים שכאלו.

המלך פסע לעבר החלון, ידו ליטפה בעדינות את הריקמה העדינה של הוילון המיוחד, הוא הסיט את הוילון בעדינות הצידה, וקרני השמש שטפו את החדר ומילאו אותו באור בהיר.

המצודה הייתה נטולת חלונות, רק בקומה העליונה בחדרו המלכותי של שנאב, מאחורי הוילון המיוחד, היה חלון גדול מעוצב בחדשנות אופנתית שלא תאמה כל כך את מראה החדר. הנוף הנשקף מן החלון היה עוצר נשימה, מרום המצודה, נדמה היה המדבר לאוסף של גרגירי זהב מרוקעים שהבהיקו באור השמש, כשהאופק היה נקי היה ניתן להבחין בקו הדק של נהר פלאגון שהפריד בין היערות העבותים, למדבר הכתום בו שכנה המצודה.

דפיקה אחת ולאחריה שרשרת דפיקות מהירות נחתו על הדלת, מפרות את הדממה המתוחה שבחדר, חוט מחשבתו הדק של אמרפל נחתך באחת והותיר

אותו עם קצוות מכווצים. כשהוא נרגז מהעזות המניעה את הדופק הישיר את מבטו אל שנאב, שעמד כשפניו נטועות בחלון הרחק הרחק משם...

הדופק שלא היה שותף למחשבותיו הנרגנות של אמרפל, פצח שוב בסדרת דפיקות שהעידה על רצונו לראות את הדלת סבה על צירה.

שנאב התנער ממחשבותיו, והורה לאמרפל באצבעו לפתוח את הדלת, תוך כדי שהסיט חזרה את הוילון, ובכך השיב את אפלולית החדר אל כנה.

אמרפל השתומם מעט מתגובתו של שנאב כלפי הדופק, שהפר בבוטות את אחד מכלליה הברורים של המצודה - "לעולם!! אין לדפוק על דלת החדר המלכותי". כשדגש בולט על ה'לעולם'.

פרק 4 | מארב לילי

פרשים אפורי מדים חמושים מכף רגל ועד ראש הפרו את שלוות היער, פרסות סוסיהם האבירים נשמעו כהלמות תופים מרעישה, מתיזים רגבי עפר תיחוח על עצי היער הצפופים. הייתה זו אחת מפלוגות הסער המובחרות של חיילי הלהב, עליה פיקד המצביא. הפרשים תימרנו עם סוסיהם בינות לעצים העבותים במיומנות מפליאה שהעידה על עצמתם וחסנם.

שעות ארוכות רכבו בשתיקה, בעקבות המצביא שדהר בראש הפלוגה, הערב ירד אך הם המשיכו ברכיבה עד לשעות הקטנות של הלילה. יללות שועלים נשמעו מכל עבר מוסיפים משלהם להרמוניית היער.

הרוכבים היו רעננים ומלאי חיים, יודעים היטב כי משימה קשה לפניהם, עליהם לטהר את היער מהעוצרים שעשו בו כבתוך שלהם. אחרי שעות של דהירה מהירה נעצרו בקרחת יער קטנה, הפרשים קפצו מעל סוסיהם בזריזות וקשרו אותם אל העצים שהקיפו אותם למלוא העין.

המצביא הורה להם להכשיר את המקום למנוחת לילה, תוך דקות נערמו עצים וזרדים באמצעה של קרחת היער. האש הגדולה האירה את חשכת הליל, והפרשים שישבו סביבה במעגל צפוף הפיגו בחומה את הצינה העזה.

אמון היה גבה קומה, פניו מלאות, וזקנו קצרצר בגוון זהוב בהיר, עיניו הפיקו חום ותבונה רבה, ופיקודיו היו מלאי הערצה אליו. כעת סקר אמון את עשרות חייליו היושבים בחצי גורן על הארץ, ופסע לכיוון המדורה הבווערת כשפניו אל החיילים.

דממה שקטה עברה בין היושבים, הם חיכו לשמוע מה בפי המצביא שעמד מהורהר ופניו הרכות נחרשו תלמי קמטים זעירים.

"ניצבת בפנינו משימה קשה ומורכבת, כפי הידוע לכם, נערכים קרבות קשים ביערות בהם אנו דורכים כעת, מנהיגנו הגדול עדיין לא יצא אל הקרבות, אך מיטב חיילנו נמצאים ביערות הללו כשהם מנהלים קרבות עזים עם הקשים שבאויבנו, העוצרים.

שמועות מעורפלות מסתובבות בקרב אנשינו, באשר למטרת המלחמה, ומדוע מנהיגנו הגדול אינו יוצא יחד עם הלוחמים היגעים לקרב, שמועות שונות מספרות על כך שהמנהיג לא רוצה להפיל מורא על החיילים אם ידעו את מהות הקרב..."

המצביא עצר לפתע את שטף דיבורו, ובצעדים מדודים התקרב אל חיילי הלהב שמולו. אמון עצר קרוב עד כדי מגע לחייל הלהב שיישב על הארץ לפניו.

המצביא סימן לו באצבעו שיעמוד. החייל היה המום, הוא לא הבין מה מתרחש סביבו.

המצביא הביט אל תוך עיניו תוך כדי שהניח יד רכה על כתפו, הוא הסתובב ויחד עם החייל חזר אל המקום בו עמד לפני רגעים מספר.

החייל היה מוכר בקרב כל הפלוגה, כאחד שלא יודע פשרה מהי, השכל והרגש לא היו מעורבים בהחלטות המעשיות של חייו, כך גם בשיחותיו עם חבריו הייתה עמדתו ידועה; "נשלחנו לקרבות", היה אומר, "בכדי לנצח בהם, כדי לכבוש את המצודה, כל עוד מטרה זו אינה בידינו, אין כל טעם בקרבות, כמה מסכנים חברינו שנפלו בקרבות ולא יכבשו את המצודה..."

עוד בימים עברו בהם הצטופפו בחירי הלוחמים אצל המנהיג הגדול, היו ויכוחים אלו נשמעים מפעם לפעם, כשאחדים מבין הלוחמים טענו בתוקף שהניצחון הבלעדי על כוחות הרוע, נמצא אצל המנהיג לבדו, והם - חיילי הלהב - רק דרך להשלמת חזונו הגדול.

המצביא עצם את עיניו, ניכר היה שהוא נאבק מאבק עז במחשבותיו, מצחו הגבוה הצטמצם ונחרש קמטים, זיעה קרה בצבצה ממנו על אף הצינה הקרה ששרתה ביער.

שקט כבד שרר ביער, מפעם לפעם קול צרצר בודד חתך אותו, תוך שהוא מסיט את מחשבותיהם של היושבים. קולו של המצביא שב להדהד בחלל היער, "וישנם החושבים, שעם רבות הקרבות ביערות ונפילת רבים מאנשינו, אולי המנהיג אינו יודע במדויק כיצד עלינו להשיג את כיבוש המצודה, ואינו מודע אם כן, למצבנו בקרבות, או אז בוקעת הזעקה מדוע נשלחנו אלי קרב?! למה לא נשארנו בכפרים, קרובים למנהיג שלנו?!"

בעוד שאלתו זו עדיין מהדהדת למרחקים, הביט המצביא בפני החיל שעמד כל העת לצידו. הוא נראה המום, המצביא כיון אל מחשבותיו, ושאלתו המדהדת ניקרה במוחו זמן רב, אלא שלא העז להעלותה על דל שפתיו, ודאי שלא לשתף בכך את חבריו, "למה, למה להם כל הקרבות הללו, בעוד המנהיג נשאר מאחור, ואילו הם רחוקים כל כך, סובלים אבידות ונלחמים ללא לאות, למה?!"

מבלי משים נמלאו עיניו דמעות, דמעות כאב, על נפילת חבריו בקרבות הקשים, על כך שבכלל היו צריכים ליפול ולאבד הכל, ומכל רצונותיהם, לא נשאר כי אם דומן על פני היערות העבותים, כלום...

עד מהרה הפכו הדמעות לבכי חסר מעצורים, קולו של המצביא נישא שוב מתמזג עם בכיו של החייל, "חיילי האהובים, האמינו לי, מתוך נשמתי אני

מדבר, מאותו החיבור שלא ינתק במנהיג הנצחי. אקרא אליכם, אֶהוּבִי. האמינו. האמינו בו, שהוא חי איתנו, שהוא מרגיש את כל מה שאנו עוברים על בשרו ממש. אמנם הוא נמצא אי שם בכפרים הרחוקים, אך ליבו, ליבו הרחום, פה איתנו. בסבל, באבילות, ואף בהצלחות. הוא מעולם לא עזב, והחשוב מכל - לעולם לא יעזוב...".

עיניו של המצביא התלחלו מעט, הוא סקר את עשרות היושבים סביבו, עיני כולם נראו כך, הדברים שנבעו מקירות ליבו, שידע היטב את כאבם, ואת הדרך הקשה שעוד לפנייהם - העירו בהם געגועים ואהבה אל המנהיג, ששלח אותם אל הקרבות הללו.

המצביא הגביה את קולו, גובר בכך על בכיים החרישי של חיילי הֶלֶב, "אמרו בקולכם שאתם מאמינים בו, זעקו את זעקת התקווה הזו!".

צעקות חיילי הֶלֶב הרעידו את עצי היער, הם צעקו שלעולם לא יעזבו, שהם מאמינים במנהיג בכל ליבם ושמעתה ואילך יאמינו במהלכיו בדרך לכיבוש המצודה שבודאי תשוב לידיהם.

דקות ארוכות פרצו מעשרות חיילי הֶלֶב שישבו בקרחת היער, כל רגשותיהם העמוקים ביותר, אלו שהודחקו כל הזמן, השתחררו כעת בזעקה אמיתית שבקעה ממעמקי ליבם, חודרת את כל השכבות, גם העבות והקשות ביותר.

אט אט נדמו הזעקות, ואת מקומם תפס שקט כבד, אף רחש לא נשמע, כל אחד מהחיילים, היה מכונס אל תוך עצמו, מעכל את מה שעבר ברגעים האחרונים.

קול דהירה פראית נשמע לפתע, מחלל ברגל גסה את השקט העדין, כשהוא מלווה בצווחה עזה, "אתם מוקפים! אל תזוזו!"

עפעוף קל סביב איפשר להם להבין שאין כל דרך מילוט, טבעת של מאות מפרשי העוצרים הקיפה אותם, כשהם שואגים שאגות פרא.

עיני כולם נישאו אל המצביא, הוא לא נע ולא זע, כמו לא הבחין כלל במתרחש.

ממרכז טבעת הכיתור, יצאו שלושה רוכבים, סוסיהם הלבנים היו גבוהים משאר סוסי הפרשים שרכבו עימם, עד שנדמה היה שהם עשויים מקשה אחת. פניהם היו מלאות רוע, פסיעות ספורות הפרידו בינם לבין שורת היושבים הראשונה.

דממת מוות נפלה על חיילי הֶלֶב, כשאחד משלושת הרוכבים קורע אותה באבחת קולו, "היכן המצביא שלכם?"

דלת החדר המלכותי נעה על צירה באיטיות, שמאבר עמד בפתח קצר רוח ופסע פנימה ללא שהות, ונעמד למול שנאב וביקש את רשות הדיבור.

שנאב סימן לו באצבעו שיאמר מה רצונו, ושמאבר שחיכה לסימן הזה פתח את פיו ושטף של מילים פרצו ממנו, "תדעל איננו, 'שיער האריה' מת בקרב מול חייל לָהֵב בודד שהכריע אותו. חיילי הָלֵהב מסתובבים ביערות ללא מטרה מוגדרת, חלקם הולכים ביערות לבדם, וחלקם צועדים בפלוגות מסודרות היטב, הזמן משחק כעת לרעתנו. והידיעה על כך שהמצביא הנועז תדעל, מת בקרבות, לא תתרום למצב רוחם של חיילנו".

עיניו של שמאבר רשפו אש, והוא נשף נשיפה קולנית בכעס עצור. אולם שנאב נותר חסר מבע והנהן קלות בראשו, מסמן לו להמשיך, "יניק וחייליו, הולכים וקרבים לנהר פלאגון, ומשם תהיה להם הדרך קלה אל המצודה. אל לנו לזלזל בכוחו של יניק, הוא דבק במטרתו ואם לא נגיב בעצמה יהיה מאוחר..."

אמרפל שכל העת עמד סמוך לדלת התפרץ אל דבריו של שמאבר, "היכן אותו רוצח נתעב, האם הניחו לו להמלט, או ששיסעו את גופו לגזרים!?"

"לא הרגנו אותו, חיילינו הביאו אותו חי אל המצודה, אנשינו יחקרו אותו. מי יודע, אולי תצא לנו ממנו תועלת כל שהיא..."

שנאב שכל העת עמד חסר מבע, ניעור לפתע לחיים, עיניו הוארו בבת אחת, כאילו שמע זה עתה את תגלית חייו. חיוך רחב נפרש על פניו, "אם כן, יש אצלנו אוצר, דרכו נוכל להגיע לאבן..."

פרק 5 | התגלות

רחש קל עבר בין חיילי הלהב, העובדה שהפרשים המאיימים דורשים את המצביא לידיהם זעזעה אותם. מבטם נדד מאחד למשנהו, ולאחריו הביטו כולם אל המצביא שעמד איתן וגבו אל הרוכבים. עצביהם של אלו שהיו רופפים ממילא כמעט ופקעו.

הם צעקו אליו שיסתובב, אך זה לא שמע אותם, הוא היה אחוזו שרעפים, ופניו אל השמיים.

הרוכב הבכיר שבהם הפנה את סוסו אל המצביא והגיע אליו קרוב עד כדי נגיעה, ניכר היה שבנוכחות חייליו הרבים הרוכב אינו חושש מכלום. הוא קפץ מהסוס, ונעמד מול המצביא.

הוא מדד את אמונו במבטו העז, והלה לא השיב לו אף לא בעפעוף קל, הפרש שלף באבחה מהירה את חרבו שהייתה ארוכה ומרשימה, מנדנה. היה זה אות מוסכם, וכל הלוחמים שתחת פיקודו שלפו את חרבותיהם כאחד, קול אבחת החרבות הנשלפות הדהד בחלל היער, קורא תיגר על השלווה ששררה בו עד לפני רגעים מספר.

העליונות המספרית הייתה ברורה, על כל לוחם מחיילי הלהב, היו חמשה עוצרים, מצויידים במיטב הנשק. לא היה כל סיכוי להלחם נגדם.

אחד משלישיית הרוכבים הבכירים הסתובב אל החיילים, כשהוא מצווה עליהם לזרוק את הנשק על אדמת היער.

חיילי הלהב לא זעו, הם תלו מבט שואל במצביא, שהרגיש בשאלתם האילמת, ובהנף יד סימן להם להשליך את נשקם על הקרקע, רעש עמום של ברזל נחבט בקרקע נשמע, הם צייתו למצביא, ונותרו כעת ללא כל הגנה.

פניו של העוצר הסמוך למצביא התחייכו בהרגשת סיפוק, והוא דיבר ספק אל עצמו ספק אל חייליו, "העז שבאנשיו של יניק עומד מולי מלווה בקומץ חיילים עלובים... דימיתי לחשוב שתהיו מעט יותר נועזים, שתשיבו מלחמה, לעומת זאת אתם מובלים כצאן לטבח, לא ידעתי שאתם כל כך רכרוכיים..."

העוצרים פרצו בצחוק אדיר, המחשבה שאמון בידיהם בקלות כזו שעשעה אותם, הם טפחו איש על כתף רעהו, וקראו קריאות עידוד. כמה שניות חלפו ודממה חדה עטפה את היער, רק קול טפיפות פרסות הסוסים באדמה הפר את השקט.

מעומק השקט הנורא בקע קולו של המצביא, הוא הרים את עיניו, והביט הישר אל תוך הרוע המקיף את חייליו האהובים, "לא עוד, אין כל תוקף לרוע, גם אם מעמיד פנים הוא שבידו כח אֶלְמוּתִי..."

המצביא עצר לרגע את שטף דיבורו, הוא נשא ידיו אל על, עיניו נעצמו, והוא נשאב עמוק אל תוך עולם אחר, "לוחמים, אחים יקרים, כשהנשק אינו תחת ידיכם, גלו אותו בתוכם פנימה, הוציאו החוצה את הרצונות האבודים שלכם, התחזקו בכל הכוחות שנותרו בכם".

העוצר רתח מזעם, והתקרב בפנים מאיימות אל המצביא, "חדל! חדל מדיבוריך הרגשניים, הבט אל המצב נכוחה, סיכוייך לצאת מכאן חי הולכים ופוחתים, ואתה מלהג?!"

המצביא שתק, הוא הביט בחייליו, וחייד, חיוך צופן סוד.

גשם כבד החל לרדת, ברקים חתכו את השמים ורעמים אדירים התרסקו בקול רעש מחליא, מרעידים את היער, ערפל סמיך ירד אל האדמה והסתיר את פני החיילים.

מתוך הערפל הוא הופיע, זקנו התבדר ברוח. הוא רכב על סוסו האביר, וגלימתו הלבנה הייתה מופשלת לאחור. בעוצמה אדירה פרץ את טבעת הכיתור ונעמד מול כולם, חיילי הֶלֶב לא הבחינו במתרחש. בודדים מהם היטיבו לראות מבעד למעטה הערפל.

יניק התגלה.

הוא לא חיכה אף לא לרגע אחד.

יניק שלף מבין קפלי גלימתו מגילה קטנה, והחל להקריא את תוכנה כמונה מעות, קולו הלך וגבר נישא על כנפי הרוח.

במגילה היו חקוקים שמות חיילי הֶלֶב שתחת פיקודו של המצביא, והמנהיג קרא בקול את שמותיהם מתוך המגילה.

הברקים קרעו את השמיים עם כל שם שהוציא המנהיג מפיו, ובין הבזקי האור הרבים נגלה מחזה נורא הוד. המילים שיצאו מפיו המנהיג, קרמו עור וגידים, הם קיבלו גוון ממש. אותיות רבות בגדלים שונים ובצבעים שונים הסתובבו בחלל, וכל מילה עשתה את דרכה אל חייל הֶלֶב אליו היא שייכת מקיפה אותו בחום אבהי.

העוצרים ששמו לב למתרחש, לא התמהמהו, והחלו לתקוף את חיילי הלהב בכל כלי הנשק שעמדו לרשותם, אך הללו היו מוקפים בשכבת ההגנה של האותיות והשיבו מלחמה.

המקום הפך בין רגע לשדה קטל נורא, המנהיג שסיים להקריא את כל השמות מהמגילה עמד בראש הלוחמים ושלף את חרבו מנדנה. יחד עם המצביא היכה ללא חת את המוני העוצרים. דקות ארוכות נמשך הקרב, כשדמם של העוצרים ניגר על האדמה, וחיילי הלהב שאך לפני רגע היו מאוימים ונפחדים, לבשו עוז, בראותם את המנהיג הגדול עומד בראשם ומנצח על המערכה.

אף אחד מהם לא נפגע.

האותיות העניקו להם שכבת הגנה מיוחדת שנסכה בהם כוחות מחודשים, והם לחמו במלוא העוצמה. דקות ארוכות חלפו, שקט מבורך שב לשרור ביער. הגשם פסק אט אט והערפל סר, המנהיג סקר את חייליו באהבה, הוא לא החסיר איש, בעיניו הרכות ליטף כל אחד מהם, חובק ומנחם.

פניו האירו באור יקרות, והוא נשא את קולו:

"ממעמקי הכאב, הם הופיעו, מתוככי השאול, הם נגלו, רצונות קטנים, נשכחים. אותיות זעירות אך יציבות להפליא. עולמות שלמים הם בראו, עולמות שלא יחרבו עוד. בְּנִי! אל נא תחלישו אותם, אמצו אותם אל לבכם, והם, יאירו כאור נוגה, כל מחשך..."

מילותיו של המנהיג התמזגו עם רחש העצים שניערו מבין ענפיהם טיפות מים סוררות. אוזני כולם היו כרויות לשמוע כל הברה שיצאה מפיו, והם בלעו את מילותיו בשקיקה.

המנהיג לא המתין זמן רב הוא קיבץ את כל חיילי הלהב סביבו, והמצביא ששתק כל העת, עמד לצידו. ידי המנהיג נשלחו אל ראשו של המצביא, והלה כופף את ראשו בהכנעה.

הייתה זו התגלות מיוחדת אליה היו עדים כל הלוחמים, בעוד ידי המנהיג עוטפות את ראש המצביא, התקבצו כל האותיות שסביב חיילי הלהב אל כיוונו של המצביא, רגעים מספר חוללו סביבו ולאחר מכן נבלעו בתוכו. מילותיו של המנהיג היו ספורות:

"עמוד מול הרוע איתן, המאציל העליון יהא איתך בכל מלחמותיך, כתוב את ליבך עלי ספר, והאותיות ילווך".

רגעים ארוכים חלפו, המנהיג הגדול עלה על סוסו האביר, ודהר הרחק, אל הלא
נודע...

פרק 6 | בשבי האויב

הרצפה הייתה קרה למגע, הוא לא הבין היכן הוא נמצא, בכוחות לא לו, ניסה להתרומם מעט, אולם עד מהרה נוכח לדעת שאבריו אינם נשמעים לו עוד, כל גופו כאב עד אימה. במאמץ עילאי ניסה לדלות מירכתי מוחו זיכרון כל שהוא, אבל מאמציו לא נשאו פרי.

החדר היה טחוב, עכברים ארוכי זנב קיפצו מצד אל צד כמו היה זה ביתם שלהם, ושבואל לא היה אלא פולש זר.

"איפה אני? מי אני בכלל?!", שאל את עצמו. שאלותיו הדהדו בחלל החדר, אך נותרו ללא מענה.

אט אט הצטללה הכרתו, והוא החל להיזכר בקורותיו בימים האחרונים, הקרב ההוא, מול אותו ענק, המלחמה האבודה מראש אליה הוא נשלח, כעת הוא שבוי בידיהם.

הוא... שבואל... החייל הנועז, שבוי... שבוי... הוא לא יכול לבטא את המילה הארורה הזאת כמו שצריך, איך זה קרה לו?! איך?! הכאב היה חד, וקרע את ליבו, "למה, למה לא נהרגתי, למה?! אין לי כל טעם בחיי שבי עלובים..."

מחשבותיו הנוגות נדדו אל רגע הנפילה בשבי, והכאב הפך אט אט לתסכול עמוק, "למה הוא שלח אותי למלחמה הזאת? הרי לא היה לה כל תכלית?!"

ספקות נוראים ניקרו במוחו, "ואולי, איני מעניין איש? אולי המנהיג הגדול שכח אותי ואיננו יודע מה עובר עלי?! אולי, אין לי זכות קיום בכלל?!"

במר ליבו פנה שבואל אל המאציל העליון, זורק עליו את מצבורי כאביו, "אין בי כוחות לעמוד מול הרוע, הוא חזק ממני, עוצמתי ופראי, ואני גוש חומר שזרוק על הריצפה, שבוי בידי כוחות נוראיים בעצמתם. איני לוחם עוד, אנא, גאל אותי מעצמי, לא נותר בי כוח".

•

דפיקות נמרצות נחתו על דלת חדרו של שנאב, זקיף חמוש פתח את הדלת, ואל החדר נכנס בסערה שמאבר, ניכר היה שהוא מרוגש מאד, עוד בטרם ניתן לו האישור לדבר, הוא ירה את המילים בחופזה.

"השבוי התעורר..."

חיוך מלא סיפוק נמרח על פניו של שנאב, הוא הניף את שרביטו המלכותי מעלה, מהרהר בסיפוק, 'מרגע זה המלחמה כולה תוכרע לטובתנו'.

המלך לא המתין זמן רב, וציווה להביא לפניו את השבוי, זמן כה רב חיכה לרגע הזה, ועכשיו הכל מונח לפניו על מגש של כסף, מועטות היו הפעמים בהם היה בטוח בעצמו כל כך.

השבוי הובל לפניו חבול ופצוע, לא קשה היה להבחין שרוחו שבורה אף יותר מפצעי גופו השותתים. ואת הרגעים הללו ידע שנאב לנצל עד תום.

השבוי שפניו היו נטועות ברצפת הארמון, הרים את עיניו והביט בפניו המזוקנות של שנאב. אך רגע לאחר מכן הוא סגר אותם, והפנה אותם אל הארץ, לרגע אחד עמדה תמונתו של שנאב מול עיניו, ומחשבה מוזרה חלפה במוחו, 'הוא לא נראה כל כך רע כמו שחשבתי', אולם מיהר להסיט את המחשבה הטורדנית הזו מראשו.

שנאב הניח לו לתת דרור למחשבותיו דקות ארוכות, הסובבים יכלו לקרוע את השקט בסכין, השבוי התקשה לעמוד, גופו נטה קדימה בצורה מסוכנת. ושנאב סימן לשתי החיילים שעמדו מאחוריו לתמוך בו, הם אחזו בזרועותיו, והוא נאנק בכאב.

שנאב קם מכסאו בכבדות, כשידו נתמכת במסעד הכסא, והוא התקרב אל השבוי שעמד מולו, "אני יודע שסיפרו לך עלי הבלים וכזבים. אמרו לך שאני מקור הרוע בעולם, שכל מטרתי היא להחריב את העולם הישן והטוב, וליצור מלכות חדשה ורקובה. צר לי לאכזב אותך, אך אין בכל אלו ולו קורטוב אמת".

הוא עצר לרגע מדיבורו, מנסה לראות כיצד הדברים משפיעים על העומד מולו. חד עין יכל לזהות כי שרירי פניו של שבואל התרככו מעט, שנאב כחכח בגרונו והמשיך, "מקור הטוב נובע מן המצודה, ואני, שליטה היחיד של המצודה, מנהיג את חיילי ברחמנות ובאהבה. נכון שהסבירו לך על כך שאני אכזר וחסר רחמים, אבל יש לי דרך פשוטה להוכיח לך עד כמה הדבר שקרי..."

בלי ששם לב הרים השבוי את עיניו שוב אל שנאב, והפעם כבר לא הוריד אותם. שנאב ראה בכך רצון מצד השבוי לשמוע את ההוכחה הניצחת שלו לכך שהוא מנהיג רחום, והמשיך לפלס את דרכו אל ליבו של שבואל.

"הקרבות העקובים מדם, בין כוחותיי הנועזים לבינכם - חיילי הֶלֶב, לא התחילו תמול שלשום, שנים על גבי שנים שאנו אויבים מרים, במשך כל הזמן הזה, יצאתי אין ספור פעמים בראש חיילי אל המערכה, גם למערכה הכבדה ביותר בעולם, נכנסתי. מעולם לא השארתי את חיילי מאחור..."

"אמור לי, בכנות, האם ראית את יניק אי פעם בקרבות, האם כאב הוא אי פעם את כאבך, האם הוא הרגיש פעם את ההרגשה הנוראה מכל של בדידות?! אם

כן אמור לי, מי הוא האכזר ומי הוא הרחמן, האם מנהיג שיוצא עם חייליו אל הקרב הוא נקרא אכזר?! והאם זה ששולח את חייליו אלי קרב ללא כל סיבה וללא הכוונה ברורה - רחמן יקרא?!"

מבלי משים, נקוו בזווית עיניו של שבואל דמעות רותחות. שנאב הטיב להגדיר את הרגשתו הנוראה יותר טוב ממנו עצמו, קושיותיו הרבות על המנהיג שפחד להוציא אל החוץ, הוציא שנאב בקלות שכזו, הגילוי שאב ממנו את לחלוחית הכח שנותרה בו.

שנאב המשיך לשלוח חיצים מורעלים אל ליבו של השבוי, שהפך מזמן למנוקב ככברה, "מכיר אני היטב את יניק. מהרגע שבו נפלת בשבי אינך שווה בעיניו, הוא שכח אותך, הוא זנח אותך לאנחות. אבל מה אני מוסיף ללהג עוד ועוד, המשך להאמין בו, האמן במי שמעולם לא נגע כאבך לליבו, בפרט ברגעי הנפילה שלך..."

שתיקה מביכה שררה בחדר המלכות של שנאב. הדמעות זלגו עתה בחופשיות, לא אכפת לו שום דבר, העולם שלו כבר נחרב...

פרק 7 | אל נהר פלאגון

חצות ליל אי שם, הרחק מרעש הקרבות, הוא פסע לאיטו בשדה הפתוח אפוף מחשבות. גורל המערכה כולה מונח על כתפיו, והוא זקוק היה לפנות אל המאציל העליון שיאיר לו את הדרך, שיכוון אותו בחושך הקרבות. לא רק אותו, גם את חייליו האהובים שנמצאים הרחק ממנו, שאלות קשות היו לו, קושיות גדולות על הקורות אותם בחודשים האחרונים, ועל הכובד הבלתי נסבל של המלחמה האחרונה.

הוא פסע בשתיקה, אוצר את השקט אל תוכו, נושם את אויר ההווה עמוק אל ריאותיו.

"למה...?", "למה...?", המילה הזו יצאה מתוככי נשמתו שוב ושוב, רוחו סערה בשעה שהוא נזכר בחייליו האהובים שנפלו במלחמה האחרונה. נפילתם כאבה לו, וצעקה איומה פרצה מגרונו, "אבל למה?!"

הוא התייחד שעות ארוכות עם המאציל העליון, כשהוא שוטח בפניו את כל כאביו ולבטיו. הם היו רבים מאד, שאלותיו הלכו ונפרטו לפרטי פרטים. לא רק על עצמו דיבר, כל אחד מחיילי הלהב הפך לחלק עיקרי מהתייחדותו עם המאציל. גם על אלו שנפלו דיבר כשליבו שותת דם, וגם על אלו שעדיין נמצאים בעומק הקרבות ונלחמים על חייהם, למען המאציל.

המאציל הקשיב, הוא שמע את דברי המנהיג הגדול וניחם אותו. הוא חיבק כל מילה שיצאה מפיו באהבה אין קץ. אהבה שאינה תלויה בדבר.

מתוך שברי המילים שיצאו מתוכו, ומבין כל החיילים שהזכיר, שם אחד פרח מזכרונו. הוא נאבק בכל כוחותיו כדי להזכר בו, אך מאום, רק עלטה כבדה קידמה את פניו. יניק זעק בכל כוחו אל המאציל העליון שיגלה לו מי הוא החייל ששכח, היכן הוא, מה עובר עליו, אסור לו לשכוח אף לא חייל אחד בודד. כולם, ללא יוצא מן הכלל, חקוקים על ליבו בכל מקום בו הם נמצאים, ואילו הוא נשכח.

המאציל העליון שכאב את כאבו הנורא של המנהיג הגדול, לא עמד מנגד. מבין כנפי הרוח, ממרחקים, נישא שמו, עד שהגיע אל אוזני המנהיג הגדול, "שבואל... שבואל... שבואל...".

הגילוי שאמור היה לשמח את המנהיג, העיב משום מה על ליבו, זיכרון שמו של שבואל, לָנָה בעננה כבידה. חושך איום הקיף אותו בפתע פתאום, החושך הכביד עליו. ריח סכנה ריחף בחלל האוויר. המנהיג הגדול נרעד כשהבנה חלחלה אל מוחו.

"הוא נמצא בידיים שלהם..."

•

אגרות בהולות נשלחו בכל רחבי היערות והכפרים מאת המנהיג הגדול, תוכן האגרות היה קצר, אך ברור ביותר:

"היום אליו ציפינו קרב, המלחמה האחרונה החלה. הקרב המכריע דופק על פתחנו. החלצו חושים, והאספו כולכם אל המצביא הגדול. יום כיבוש המצודה קרב, בעוד ימים מספר יחצו חיילי הלהב את נהר פלאגון, ויסתערו על המצודה. איש בל ייעדר.

אוהבכם לנצח יניק".

שבואל הוחזר אל תא המעצר, אלא שהפעם לא השיבו אותו העוצרים אל התא הטחוב והמעופש אליו הגיע בתחילה. הוא נשלח לחדר מסודר להפליא, לצד קיר החדר ניצבה מיטה מוצעת, ושולחן שעליו ניצבה עששית קטנה עמד במרכז החדר.

קצרת פירות משובבי עין הייתה מונחת על השולחן. הוא טעם מהפירות, מיישב מעט את נפשו הסוערת.

חלפו מספר רגעים עד שהוא שם לב לקיומו של ארון קטן ללא כל דלתות, שבתוכו ניצבו ספרים חסרי שם ונעדרי כל סימן מזהה. הספרים עוררו את סקרנותו, והוא קם אל הארון וחילץ מתוכו את הספר הראשון שנפל לידי.

הוא הביט בספר מכל צדדיו, כריכה אפורה ומחוספסת קידמה את פניו ביבושת. שבואל פתח את הספר בדיוק באמצע. עיניו חשכו, והוא חש שתהום עמוקה נפצרת לרגליו. הם יודעים עליו הכל, אפילו פרט אחד לא היה חסר.

בספר המסתורי היה כתוב באותיות קטנות וצפופות כל מה שעבר עליו בכל יום, מאז הפך לחייל להב. כל מלחמותיו ונפילותיו, כל לבטיו ואהבותיו, הכל היה כתוב שם, מדויק עד כדי כאב, גם דברים שהספיק לשכוח - עמדו כעת מול עיניו... חיים וקיימים...

הוא לא יכול יותר. שבואל נזרק על המיטה באפיסת כוחות, ובכאב עצור זרק את הספר המסתורי על הרצפה.

התסכול שלו היה עמוק מהכיל.

•

נהירה המונית החלה מכל קצוות הארץ אל המצביא ששהה במחנהו בעומק היער. המוני חיילי הָלֶב למודי קרבות התקבצו ובאו אליו, אף אחד לא נעדר. אוירה מרוממת הורגשה באוויר, כולם ציפו לרגע היציאה לקרב בכליון עיניים. עד מהרה נפוצה השמועה ברחבי המחנה שהמצביא עתיד לשאת את נאום פתיחת הקרב, ובו יגלה גילויים חדשים על מהות הקרב, על המצפה להם, והמצופה מהם.

שעת הכינוס הגיעה, המצביא עמד על בימה גבוהה. חיילי הָלֶב עמדו לפניו בדריכות, ממתינים באורך רוח למוצא פיו.

"בתוככי המצודה, שוכנת האבן, דוממת, חובקת היא את כל הקולות, הריחות, והצבעים, ממנה מקור המים המרווים כל צמא, רצונותינו ומאוויינו נובעים מתוכה. אלא שהיא חבויה ומוסתרת. ככל שכוחות הרע גוברים - כך מוסיפה היא להתכסות, ולכן רצונותינו אינם שלמים, אין אנו מסתפקים בניצחונות הקטנים על האויב. במקום זאת שוקעים אנו בהרגשה שאין זו נחשבת להצלחה כלל. אל נא אחי, האמינו בכל הניצחונות, גם הזעירים ביותר..."

"עוד היום נחצה את נהר פלאגון, נגלה את האבן, ומימיה הזכים ישטפו את העולם ברצונות מלאי חיים, בתקווה חדשה ורעננה, שוב לא נצטרך להוכיח שום דבר, פשוט נאמין בעצמנו..."

פרק 8 | חדר האבן

בחדר המלכות ישב המלך שנאב, מתכנן את מהלכיו הבאים, הוא ידע היטב שיניק לא ינוח ולא ישקוט עד ששייב את שבואל לידי, ולכן ניסה בכל יכולתו לערער את האמונה של שבואל במנהיגו.

העוצרים שעקבו כל העת אחר תנועותיו של שבואל סיפרו לו שהוא נראה מרוסק לחלוטין. היה זה האות בשבילו לגשת אל רגע ההכרעה. הפעם הוא יביס את יניק ואנשיו, כאב התבוסה יהיה גדול יותר - כשהיא תעשה על ידי אחד מחיילי הלהב.

שנאב חיך לעצמו בסיפוק, והורה לאמרפל להביא בפניו את שבואל.

עמידתו של שבואל הייתה הפעם שונה מעט, פניו היו אטומות ועיניו בהו בשנאב בחוסר ענין.

שנאב קרא בשמו, קולו היה רך, נוטף אהבה, "שבואל יקירי, בוודאי הצצת אל ארון הספרים שעמד בחדרך, ושזפת את עינייך בספרים שהיו בו, אין לי ספק שאלו עניינו אותך, אולי אפילו הכעיסו אותך במידת מה".

המלך עצר לרגע בורר את מילותיו, "אל דאגה בני, איני שומר את הספרים הללו, הורתי לאנשי לשרוף אותם, אין לי כל עניין בהם. יניק - בשונה ממני, שומר אותם אצלו, כל נפילותיך וקשייך רשומים אצלו לדראון עולם...".

שבואל פער את פיו בתמהון, מעורב בחלחלה עמוקה, הוא לא היה מסוגל להוציא מילה אחת מפיו, כבר לא כואב לו כלום... בליבו פנימה הרגיש שאין לו עוד חלק עם אנשיו של יניק.

שנאב כמו קרא את מחשבותיו, וללא כל השתהות הנחית עליו את הגילוי הגדול בבת אחת, "הזמן דוחק, כל רגע שחולף נעשה מאוחר מדי, עלינו לרדת למטה אל מרתפי המצודה. חדר האבן חייב להפתח - על ידך...".

שנאב קם ממקומו, ניגש אל הוילון המלכותי והסיט אותו הצידה, גל של אור נשפך פנימה מאיר את פני הנוכחים. הוא התכופף אל הריצפה, ונקש קלות על אחת המרצפות המבריקות. המרצפת נענתה לדפיקתו, וזזה על צירה, בתוכה התגלה ארגו עתיק מחופה ביהלומים נדירים שהבהיקו ביופיים.

שנאב נטל את הארגו, והניח אותו בזהירות על השולחן המלכותי, ידיו רעדו מעט כשפתח את מכסה הארגו לרווחה, מפתח ישן וחלוד היה מונח בתוכו. שנאב נטל את המפתח בזהירות, התרגשות מיוחדת ניכרה על פניו, ובקול שקט, אך החלטי, פנה של שבואל, "הגיעה העת... התלווה אלי".

הדרך אל נהר פלאגון הייתה מהירה יחסית, פרסות הסוסים העלו ענני אבק, חיילי הֶלֶב היו נחושים והחלטיים, עוד היום עליהם לחצות את הנהר.

בעת הליכתם נתקלו מפעם לפעם בעוצרים מזדמנים שהסתובבו ביערות, אך לא היה זה קשה למדי להכות בהם, חיילי הֶלֶב היו עדיפים עליהם הן בכמות המספרית, והן בכלי הנשק הרבים שנשאו.

החיילים היו מכונסים בתוך עצמם, חלקם דיברו עם המאציל העליון וחלקם פשוט שתקו, מנסים ככל יכולתם להתחבר אל אבן הרצון שבליבם, ולהוציא החוצה את רצונותיהם הכמוסים והפנימיים.

נהר פלאגון נראה באופק הרחוק, המראה אימץ את רוחם, להמשיך ולהתקרב אליו, הם ידעו היטב שלאחר שיחצו אותו המצודה תהיה קרובה מתמיד.

שעות ארוכות הם דהרו. שום דבר לא הכין אותם אל התופת שעמדה להפתח עליהם...

.

הדיונות הזהובות שמהעבר השני של נהר פלאגון, הסתירו בצורה מוצלחת מאוד את גדודי העוצרים שהתחפרו בחול החם. כמה חיילים מוסווים היטב השקיפו אל האופק, מחכים לבואם של המצביא וחיילי הֶלֶב. על פי המידע שבידיהם, בכל רגע נתון הם אמורים להופיע, והם יקבלו אותם בקבלת פנים מיוחדת...

היה זה אות מוסכם, אחד מן הצופים סימן להם שהוא רואה נקודות זעירות באופק, הם נדרכו, אף הגה לא נשמע. גורם ההפתעה הוא החשוב מכל.

בינתיים, הגיעו ראשוני חיילי הֶלֶב אל קו המים, כשבעקבותיהם אלפי חיילים. תכניתם הייתה ברורה, הם הביאו עמם במרכבות משא מיוחדות רפסודות גדולות ורחבות, ראשוני החיילים אמורים היו לחצות את הנהר על גבי הרפסודות. בכל רפסודה הוצב חייל שאמור היה להשיט את הרפסודה אל צידו השני של הנהר, ולהעביר בחזרה את החיילים שנשארו מאחור.

רוחב הנהר לא עלה על כמה עשרות מטרים בודדים. במפות שבידיהם הייתה משורטטת הדרך שלפניהם, ובכמה דקות היה עליהם לחצות אותה.

הקבוצה הראשונה עלתה על הרפסודות, כשכלי הנשק בידיהם, הם היו חמושים מכף רגל ועד ראש, הרפסודה התנתקה ממקומה והרוח נשאה אותה היישר אל העבר השני. הלוחמים ישבו על הרפסודה בכדי לשמור על יציבותה, ושני חיילי הֶלֶב היו אחראים על הניווט שלה.

קול משק המים ערב לאוזניהם, המטרה אליה הם שואפים עמדה נגד עיניהם כל העת, המצודה קרובה אליהם יותר מאי פעם...

שתי חיצים מדוייקים נורו מרחוק ופילחו את האויר בשריקה חדה, כשחיילי הֶלֶב ראו אותם כבר היה מאוחר מדי. זעקה חנוקה נפלטת משתי הנוטים, הפגיעה הייתה קטלנית, חץ מושחז חדר להם את הצוואר ויצא מהצד השני, הם נפלו לאחור מתבוססים בדמם...

אנדרלמוסיה אדירה התחוללה על הרפסודה הפגועה, חיילי הֶלֶב ניסו להשיב אש אל מקור הירי אך הם לא ראו כלום, חול אין סופי קידם את פניהם, הם נלחמו מול הרוח, מבט חטוף סביב גילה להם שגם ברפסודות אחרות נפגעו הנוטים שהשיטו את הרפסודות מפגיעת חיצים מדוייקים.

רגע לאחר מכן נפתח מרחץ דמים, מעל הדיונות נראו עוצרים רבים, הם נשאו קשתות גדולות, וירקו חיצים ללא הבחנה, חיילי הֶלֶב שעל הרפסודות ניסו להשיב מלחמה אבל הם נותרו חשופים ללא כל מקום בו הם יכולים להתגונן, קציר הדמים נמשך דקות ארוכות, חלק מחיילי הֶלֶב קפצו אל המים וניסו לחתור בחזרה, אך חיצו העוצרים הקדימו אותם...

נהר פלאגון נטבל בדם, גופות מחוררות צפו עליו, עדות דוממת לטבח הנורא.

עד מהרה הבחינו חיילי הֶלֶב שעל הגדה במתרחש, הם ראו את חבריהם נטבחים לנגד עיניהם, כמה מחיצו האויב הגיעו אל הגדה, ופצעו אחדים מהם, אך הם לא התבלבלו והשיבו אש, בידיים מיומנות משכו במיתרי הקשתות וירו אל הדיונות שהיו מלאות בעוצרים, הם פגעו ברבים מהם אך האש לא שככה, העוצרים שלחו חיצים בוערים אל הרפסודות המיותמות והעלו אותם באש. ככל שחלף הזמן היו האבידות קשות יותר.

המצביא ניסה בכל יכולתו לגרום לחיילי הֶלֶב שלא לאבד עשתונות, הוא פיקד ביד רמה על הגדודים הרבים שעל הגדה, וחילק אותם לקבוצות, כשלכל אחת מהן ניתן תפקיד מוגדר.

הוא הורה לפלוגת חיילים נבחרת לחצות את הנהר בחתירה מהירה ולנסות להגיע אל העבר השני מהצד השקט יותר שבו היו פחות עוצרים.

חיילי הֶלֶב קפצו אל המים בנחישות, כשאחריהם נכנסו עוד ועוד לוחמים בדרכם אל הלא נודע...

פרק 9 | כדור אש

המדרגות מהקומה העליונה של המצודה אל חדרי המרתף היו מפותלות, והדרך הייתה ארוכה. נדמה היה לשבואל שהיא לא תיגמר לעולם. במוחו עברו אלפי מחשבות, תמונות ישנות באו והלכו, זיכרונות נשכחים צפו ועלו.

הוא זכר את הלילות הארוכים בהם שהה עם אמוֹן ביערות העבותים, את דיבוריו המנחמים. אלו העלו בו דמעות של געגוע, אך רק געגוע. לא היה בהם כדי להעיר אותו מהתרדמת הנפשית שלו.

שבואל המשיך לרדת במדרגות, יודע היטב שכל מדרגה עליה הוא דורך, סותמת עליו את הגולל, מכאן כבר לא תהיה לו דרך חזרה...

שנאב שליווה אותו כל העת לא העיק עליו בדיבורים מיותרים, הפמליה המלכותית שליוותה אותם, הייתה מורכבת מהמפקדים הבחירים ביותר של העוצרים, והם ליוו אותם מאחור בשתיקה, מודעים היטב לכך שגורלם העתידי תלוי בהצלחת המשימה.

המלך היה רגוע יחסית, הוא ידע שחייליו הרבים עומדים חוצץ על גדות נהר פלאגון, ויעצרו בכל מחיר את אנשיו של יניק, הפקודה אליהם הייתה חד משמעית, אסור להם לסגת לאחור, עליהם לעצור את חיילי הֶלֶב. טובי הלוחמים של העוצרים נשלחו אל הנהר בכדי להדוף את חיילי הֶלֶב. "כשחדר האבן יפתח הכל יראה אחרת..." , הרהר שנאב לעצמו.

.

בחשאי, תחת מטר חיצים כבד, צלחו ראשוני חיילי הֶלֶב את הנהר, נשק רב לא יכלו לשאת על גבם, מפאת משקלן, חשוב היה להם לחצות את הנהר, מהר ככל האפשר, וזה היה מעכב אותם.

היו אלו לוחמים ביחידה מובחרת עליה פיקד המצביא באופן ישיר, המשימה שהטיל עליהם המצביא הייתה ברורה, עליהם להגיע אל המצודה במהירות מירבית, פרטים רבים לא סופקו להם, הם צוידו במפות מדויקות בהם היו משורטטות דרכים צדדיות אל קירבת המצודה. אסור היה שהעוצרים יגלו אותם. הם ידעו את המלאכה, אמנם לא היו ברשותם כלי נשק רבים, אך גם במעט שבידם יוכלו לפעול בצורה יעילה ביותר.

ברכת הדרך של המצביא ליוותה אותם, "אל תביטו לאחור, המאציל העליון ילווה אתכם בדרככם הקשה, אל תיראו".

הדרך אצה להם, הם כמעט ולא נתקלו בעוצרים, המעטים שנפגשו בהם נהרגו תוך קרב קצר, ומרחוק כבר נראתה המצודה...

קול דהירת סוס בודד נשמע ממרחק, חיילי הלהב נדרכו מעט, חרבותיהם הקצרות נשלפו באבחה חדה. קול פרסות הסוס הלכו וקרבו, לקח להם זמן מה עד שיכלו לראות את דמותו של הרוכב.

הגלימה שלבש האיש וזקנו הלבן שירד על פי מידותיו, לא הותירה כל מקום לספק על זהותו.

המנהיג הגדול דהר אליהם, במהירות...

עוד בטרם הספיקו לפצות את פיהם, זירז אותם המנהיג בקולו הרך, "כל רגע קריטי, מהרו אחרי, אל המצודה..."

יניק דהר בראש הקבוצה המובחרת, סוסים לא היו להם, אך לא היה בכך כדי להאט את הליכתם החפוזה אל המצודה.

אף שלא ידעו כיצד בדיוק יוכלו להתגבר על מאות העוצרים ששומרים על המצודה, הם סמכו על כוחו הגדול של מנהיגם, והלכו אחריו בביטחון גמור.

המצודה נראתה בבירור, חיילי הלהב יכלו להבחין בשורות הצפופות של העוצרים שסובבו את המצודה, לא היה להם ספק בכך שהזקיפים בקומות העליונות הבחינו בהם, ועוד רגע קל יגשו לעוצרם.

יניק הורה לאנשיו לעצור, הוא ירד מסוסו האביר, וציווה עליהם לעמוד בחצי גורן כשפניהם אליו. החיילים הסתדרו במעגל סביבו, ויניק אחז במטהו העתיק בשתי ידיו, כשהוא עוצם את עיניו בריכוז, פניו האדימו, ולאחר רגעים מספר קולו נישא במרחבי המדבר:

"דווקא כשהחושך גובר, עד שניתן למשש אותו בידים, עלינו להדליק בתוך ליבנו נר, נר קטן, והוא יגרש חושך מתוכנו, אהוביי! התחברו נא לרצון אחד טהור וזך שטמון בליבכם פנימה, וקור היאוש לא זיהם אותו עדיין. הוציאו אותו החוצה אל תוך החושך..."

החיילים עצמו את עיניהם בדביקות, שוכחים לרגע ארוך מהעומד לנגד עיניהם. מתוכם פנימה שלפו את רצונותיהם הזכים ביותר, והתחברו אליהם. גם רצונות שלא הצליחו להוציא אל הפועל נשלפו, כל רצון לוטש באהבה, ובדיבור אחד טהור מסרו אותו אל המאציל העליון.

להבה דקיקה פרצה החוצה מכל אחד מחיילי הלהב, היא ריקדה קלות עד שנטשה את החייל ממנו היא נולדה, המנהיג היטה את מטהו כלפי להבות האש,

והללו באו אליו, הלהבות התחברו יחד לאבוקת אש גדולה ומיוחדת שחוללה באויר מעליהם.

המנהיג הגדול זעק בכל כוחו, "אש הרצון לעולם לא תכבה, תמיס היא כל חושך, ותשבור חומות אופל..."

האש כמו המתינה למילים הללו, היא התגלגלה הלאה לכדור אש נורא, במהירות מסחררת היישר אל המצודה, העוצרים שעוד לא הספיקו להבין מהיכן היא מגיעה, לא יכלו להימלט ממנה, היא השיגה אותם תוך שניות ספורות, כשהיא דוהרת קדימה שורפת כל מה שבדרכה, שורות שורות של עוצרים נשרפו חיים, והאש לא הראתה סימנים שבכוונתה לעצור, היא המשיכה אל חומת המצודה, כשהיא אוכלת ברעבתנות את יסודות החומה.

רגע לאחר מכן, החומה האדירה קרסה אל תוך עצמה.

יניק הורה להם שלא להשתהות, והם מיהרו בעקבות האש אל המצודה, הם חצו את החומה השרופה ללא כל מאמץ, כשהמנהיג מכוון אותם הישר אל פתח המצודה...

פרק 10 | חיילי לָהֶב

הפמליה המלכותית עמדה כעת מטרים ספורים לפני דלת חדר האבן, רק עתה החל שבואל לחוש בדפיקות לב מואצות, הדלת הישנה של החדר עוררה בו רגשות משונים, פחד מוזר תקף אותו, הוא פחד מהאבן וממה שהיא מסמלת, יותר מכל פחד מעצמו - מהמצב הנוראי אליו הוא הגיע.

קול נפץ עז החריש את אוזניהם של אנשי הפמליה, ולאחריו נשמע קול קריסה אדיר, האנשים הסתכלו לאחור בבהלה אך הם לא ראו כלום, רק פניו של שנאב ששדרו כל העת רוגע, התכרכמו, עיניו התכווצו ואישוניו זעו במהירות בחוריהם, הוא ידע את מה שהם לא ידעו.

חומת המצודה קרסה. יניק קרוב יותר מאי פעם.

בחוץ שררה אנדרלמוסיה, העוצרים שלא נשרפו ברחו פנימה אל תוך המצודה, מבוועתים, כשהם מספרים בבהלה את אשר ראו עיניהם.

כדור האש העוצמתי שהספיק לשרוף הכל, נעצר לרגע. יניק ראה אותו, והניף את מטהו לעבר נהר פלאגון, בליבו הרגיש שאנשיו נלחמים שם על חייהם. כדור האש כמו הבין את קריאתו, ותוך רגעים ספורים נעלם מעיניהם מותר אחריו שובל של עשן סמיך.

שנאב הרגיש בבואו של יניק, ובין רגע חשף את טלפיו, הוא אחז בחוזקה בידיו של שבואל, עיניו ירקו אש. הוא זעם, ניתן היה לראות זאת בכל תנועה שלו. שנאב צעק בקול אדיר אל חייליו שיעצרו את יניק בכל מחיר, אבל הם היו מבוועתים מכדי שיכלו להאזין לדבריו, גם כשאלו נאמרו בעוצמה אדירה...

ידו של שבואל האדימה מהלפיתה האימתנית של שנאב, הוא הרגיש, שאחיזתו אינה אנושית, כאילו כוחות עצומים מושכים אותו. בעוד שנאב מושך אותו בכח אל חדר האבן, ניסה שבואל להאט את צעדיו ולעכב במעט את הקץ המר, אך שנאב למרות גילו המופלג היה חזק ממנו.

הם נעמדו מול הפתח, שנאב נטל את המפתח בזהירות מתוך קפלי גלימתו, כשהוא מעביר אותו אל ידיו הרועדות של שבואל שהביט אל חריץ המנעול בבעתה.

המפתח העתיק החליק אל חור המנעול, שבואל סובב אותו באיטיות, בעוד עיניו כולם מביטים בו בחשש, שנאב לא הסיר את מבטו ממנו. הדלת כבר לא נעולה. ליבו של שבואל הלם בחוזקה, הוא פתח את הדלת אט אט.

הוא לא העז להיכנס פנימה. שנאב שראה אותו מהסס, דחף אותו קדימה אל תוך החדר.

החדר היה מואר באור יקרות, נברשות שמן שהשתלשלו מהתקרה דלקו והפיצו אור מיוחד. באמצע החדר ניצבה דוממת אבן אפורה גדולה ומסותתת, כל ברק לא היה בה, צבעה היה חד גוני.

שריקת הפתעה נפלטה מפיו של שנאב, מול עיניו ניצבת האבן, אך אין בה כל דבר מיוחד, היא סתם אבן פשוטה.

קול טפיפות רגליים מהירות הגיע לאוזניו של שנאב, לא היה לו ספק מי הם אלו שמגיעים ברגע קריטי זה, "רק יניק יכול להופיע עכשיו", חשב לעצמו.

יניק עמד מול שנאב כשמאחוריו חיילי הלהב, שנאב לא המתין, הוא נטל את מטהו המלכותי ובעוצמה רבה היכה באבן. הכאתו הייתה מלאה תסכול, הוא היה בטוח שהאבן היא משהו אחר, וברגע ששבואל יפתח את החדר יפרצו ממנו המעיינות הישנים, והוא יקבל כוחות גדולים ועוצמתיים הרבה יותר, וכך יוכל לכבוש את הכפרים של חיילי הלהב בקלות.

ההכאה הייתה עוצמתית ביותר, קול ניפוץ פנימי נשמע, כאילו האבן מתרסקת אל תוכה. שנאב לא השתהה, הוא שלף את חרבו והסתובב אל שבואל שבהה במתרחש באפטיות.

האבן נשברה לאלפי חלקים קטנים ומתוכה בקע חוט זוהר מרהיב ביופיו, נראה היה שהחוט יוצא מכל השברים ועולה אל על. עוד בטרם הספיק שנאב לשסף את גרונו של שבואל, הקיף אותו החוט. שבואל נפעם מהמחזה, האבן המרוסקת לאלפי חלקים התלהטה בצבעים מרהיבים.

רק עכשיו הוא הביט לאחור, המנהיג הגדול עמד שם, עיניהם נפגשו, שבואל גילה בהם אהבה אין סופית, הוא לא יכל להכיל את זה, הוא התנער מעצמו ורץ אל המנהיג שאימץ אותו אל ליבו בחום אבהי. שבואל פרץ בבכי עצור, נשימותיו נעשו קטועות, הוא פשוט התפרק לחלוטין בין ידי המנחמות של המנהיג.

שנאב הביט במחזה בעיניים יוקדות, פמלייתו עודנה נשארה סביבו, ובקול נוטף ארס לחש, "יניק, את המצודה אומנם כבשת, אך אל תדמה בנפשך שהנצחון בידך, המערכה תיכון במקום אחר, כוחותיי עזים מתמיד, אנחנו עוד נפגש שוב..."

בעוד מילותיו מרחפות בחלל החדר, בעט אמרפל בקיר שעמד מול יניק בעוצמה אדירה. הקיר נסדק ודלת גבוהה נגלתה לפניהם. תוך שניות הם נבלעו בתוכה.

חיילי הלהב שראו את המתרחש מול עיניהם דלקו אחריהם אל הדלת, אך יניק הורה להם לעצור, "עוד לא באה העת, חדלו".

בקול חנוק מדמעות הצליח שבואל לפלוט מעומק ליבו שברי מילים, "אבל למה? למה הנחת לי ליפול, למה לא אחזת בידי, כשנשמתי נפלה בין טלפיו של שנאב? איפה היית?!"

המנהיג הגדול הנהן בראשו ברכות, דמעה קלה נשרה מעיניו. מבין קפלי גלימתו שלף מגילה קטנה, והעביר אותה לידי הרועדות של שבואל. הוא פתח את המגילה, וקרא את המילים הכתובות בתוכה בשקיקה.

במגילה היה כתוב באותיות קטנות ומאירות כל מה שעבר עליו מרגע היציאה לקרב. הקרבות הנועזים שניהל בתוך עצמו. כל מלחמה פנימית שלו הובלטה, כל נסיון שלו להמשיך למרות הכל, נכתב באותיות של אור.

בסוף המגילה היו רשומים שמות של חיילים, רק את מיעוטם הכיר, את רובם לא הכיר.

שבואל תלה מבט שואל במנהיג האהוב, שהבין היטב את שאלתו האילמת, ומיד הסביר:

"מלחמות רבות עברת, בחלקם נכשלת, ובחלקם ניצחת, אבל למרות הכל לא הרמת ידיים. גם במעמקי השבי, לא נטשת לחלוטין. ובכל פעם שהמשכת להלחם למרות הכל, הצלת חייל שנמצא בתוככי הקרבות, עוררת אותו והכנסת בו כוחות מחודשים לכבוש את האויב. מלחמותיך כתובות על מגילת ליבי. כלום לא נשכח, מהכל נעשה ספר..."

אור גדול הופיע מרחוק, נושא עמו את אמון וגדודי חיילי הלהב. בעיני המתבונן נראה האור ככדור אש המתגלגל לאיטו. אך חומו העז לא צרב את חיילי הלהב - אלא האיר אותם באור חם ונעים. גם המקומות בהם חלף, האירו, כשהוא מותיר חותם בל ימחה.

כדור האור נישא אל פתח המצודה ונבלע בתוכה, יניק הרגיש בבואו והסתובב אל פתח חדר האבן. האור המתגלגל פרץ פנימה ונעמד מעל שברי האבן שהשתפכו על הרצפה. הנוכחים עצרו את נשימתם, דקות ארוכות חולל האור סביב השברים, עוטף אותם אליו.

קול שאון נשמע, בין רגע נמלאה המצודה בהמוני חיילי להב, שפסעו היישר אל חדר האבן. החיילים שצלחו את הנהר, וליבם נסדק במוראות הטבח, עמדו מול האבן. ליבם נקרע, ושבריו השתפכו אל קרקעית החדר, מצטרפים אל המוני השברים שמילאו אותו.

כדור האור עודנו מחולל סביב, עוטף כל שבר בנפרד, המנהיג הגדול הביט בעיניו של אמן שעמד בראש חייליו, וזה השיב לו מבט אוהב.

אט אט פסקו השברים להישפך אל החדר. יניק הניף את מטהו אל על ונשא את חזון האחרית, בבשורה שתניע עולמות טוהר מעלה מעלה אל מרומי המצודה:

"חיילי להב. להבי אור נישאים מעלה, יחד עם האור הפנימי הזעיר - הופכים ללהבה אדירה. להבה שתחבוק אל תוכה את כל השברים, הגדולים והקטנים, האפלוליים והמאירים. כולם יתקבצו יחד אל לב העולם..."

הבזקי אור מילאו את חדר האבן, המנהיג הגדול נשא את ידיו מעלה בשמחה אין קץ. שברי האבנים התלהטו יחד בגוונים עזים, והאור המחולל הפיח בהם רוח חיים. השברים הפכו לאור בהיר. מתוך האור נתגלתה האבן מאוחדת בהדר יופיה. בעוד ידיו מונפות נישא המנהיג הגדול בכנפי רוח אל תוככי האבן המאירה.

רגע ההתכללות הגיע.

אפילוג | ארץ החיים

אמון בהה בשמיים הכחולים שמעליו, חולות המדבר הפכו לירוק משובב עין, נחלים זכים בקעו מהאבן ופיכו חיים ביובש הצחיח, הנחלים נשפכו לנהר פלאגון, וזה חבק אותם אליו.

לידו ישב שבואל ברגלים משוכלות, ובין ידיו גילגל חלוקי נחל קטנים. מחשבותיו של שבואל נדדו אל העבר הקרוב כל כך, ליבו הקרוע התאחה מעט, אך שאלה אחת עדיין נקרה במוחו ולא הניחה לו.

בעיני רוחו ראה את נהר פלאגון שותת מדם חבריו, ועל אף שלא היה שם בעצמו, הדהדו באוזניו צווחות הפגועים, דממת המוות של הנופלים. הקולות הכאיבו לו, הוא האמין במנהיג הגדול בכל ליבו, אבל זכר חבריו האהובים לא הרפה ממנו.

מבלי משים זלגו עיניו דמעות, אמון שהרגיש בסערת רוחו, הניח יד חמה על כתפו, "ספר לי את אשר על ליבך, פרוק את כל כאביך, אל תפחד..."

שבואל הביט אל תוך עיניו הרחומות של אמון, וגילה בהם אהבה עד אין קץ. הוא אסף את כל כוחותיו הנפשיים ושאל בכאב, "הם נפלו תחת ידיך, אתה פיקדת עליהם, והם מתו, לעולם לא ישובו עוד אל ארץ החיים, איך התרחש אובדן שכזה?! כיצד לא עצר זאת המנהיג, האם הם אינם חשובים בעיניו?!".

הוא ירה את השאלות עמוק מתוך ליבו הכואב, ואמון קיבל אותם אליו, "אכן, שבואל, ראיתי אותם בעת נפילתם, אין ספק שכאב לי לראות זאת, ודאי שליבי נשבר עם נפילת כל אחד מאנשינו..."

אמון עצר לרגע מכיל את רגעי האימה אל תוכו, ולאחריו השתפך קולו בגילוי חזון האחרית:

"הרחק, מעבר למרחבי ים וערפילי החושך, בעומק תהומות מוות, מרחפות נשמות. נשמות אבודות, נשמות שטבעו במשברי מים. דווקא אליהם הוא הגיע. השיל את גלימתו נכנס היישר אל תוך הערפל, אל עומק התהומות. בין משברי ים, הוא הוציא אותם, נשמה, נשמה. בכל אחת הוא נגע באהבה אין קץ, ומתוך הטירוף הוא גילה אותם מחדש. עוד ישובו הבנים, אל ארץ החיים..."

שבואל חיך חיוך מאיר, ואמון השיב לו אהבה.

לו היה זר עובר שם, ודאי היה יכול לשמוע את שירת הבריאה המתמזגת באדוות המים השלווים של הנהר, ואת חלוקי הנחל מנגנים ניגון של גאולה. אין ספק, העולם הולך ונעשה יפה יותר...